

Acarul razelor de gând

Daniel Vișan-Dimitriu

E liniște-n pădurea de stejar
În orele în care arde iar
Tot cerul dintr-o vară de coșmar
Ce n-are, pentru raze, un acar,

Căci razele, ca trenuri fumegând
Urmează doar o cale, ca și când
Ar vrea să ardă sunetul plăpând
Al unei voci din început de gând.

Își tace, gândul, glasul cel dintâi
Și pune câte-o rază căpătâi
Știind că-n viitor, de sub călcâi,
Ea va striga spre zborul lui: "Rămâi!

Și n-o va asculta. O va strivi
Ca pe o șină-n gara ce-o muri
Și-o învia când stele-or auzi
Un șuierat de tren prin galaxii.

Acum e liniștit și-un sunet, iar,
Se naște-n el, e nou și e bizar,
Căci vine din străfunduri ca un dar
Al raiului din trunchiul de stejar.